

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 52.

V četrtek 28. grudna 1854.

Tečaj VII.

Prečastitimu, Previksimu, Prevzvišenimu
Gospodu Gospodu

ANTONIJU ALOJZIJU,

škofu Ljubljanskemu in knezu,

velikimu kričniku ces. avstr. Leopoldariga reda, vitezu ces.
avstr. reda čezne krone I. vrste, komendniku ces. avstr. reda
Franc-Jozefariga, pravimu skrinimu svetoravcu ces. kratj.
apost. Veličanstva itd.

ALOJZIJANCI

Njih petdeseti obletnici nove maše v spodobno znamenje
svoje priserčne hvaležnosti.

Zmed rož, ki Tvoja roka jih vsadila,
Ki ljubeznivo zanje se skerbi,
Nar lepši, milši ena zeleni, —
O de bi vedna rosa jo pojila!

Je Alojzjerse, ki ga je naredila
Dobrote Tvoje milost, de stoji
V zavetje mladih sere nedolžnosti, —
O de bi ta rožca nikdar ne vsahnila!

Zatoraj radi bi cvetlico vili
U vene, ki plete ga ljubezen Ti —
Dovoli to nam, oče dragi, mili!

Cvetlico, ki nam v sereu je pognala,
Ki v sereu vsim nam klije, zeleni,
Ti podamo — persereu je zahvala.

Katoliška cerkev na Turškim. B. V Azii.

19.) Smirna, nar večji kupčijsko mesto v mali Azii, ima do 120.000 ljudi, katerih polovica so Turki, 43.000 je Grekov in Armencev, 6000 Judov in 2000 Evropejcev. Katoličanov je v tem mestu 15.000, kateri imajo od leta 1818 tukaj veliko škofijo, 2 cerkvi, kjer so Kapucinarji in Lazaristi duhovni pastirji. Kristjani stanujejo v posebnim delu tega mesta, Turki spet v posebnim, in akoravno so ti v vedni zadevi z Evropejci zavoljo kupčije, so vender tako srovi in polni sovraštva do Evropejcev, de se ti le v družbi kavasa (turskiga policajca) upajo v njih umazane ulice stopiti. V smirnejsko viši škofijo je pripisanih tudi 40 katoliških družin bližnjiga otoka Mitilene (Lesbos), ki imajo svojo cerkev.

Smirna, po turško Ismir, je bita ob času Rimljanov silno veliko mesto. Od kersanske srenje v Smirni piše že sv. Janez Evangelist v Skrivn.

Razod. 2, 8. in hvali njeniga škofa; berž ko ne je bil ta sv. Polikarp. Polikarp namreč je bil, kakor sv. Irenej, njegov učencec piše, od apostelnov podučen, se je pogovarjal z mnogimi, kateri so se Gospoda Jezusa Kristusa vidili, in po besedah Tertuliana je sv. Janez Evangelist njega Smirnejeam škofa dal. Ko je ta sv. mož že 70 let Smirniško cerkev vladal, je bil 86 let star od neverniga oblastnika Stacija Kvadrata l. 169 pod cesarjem Markom Avreljem obsojen, de bi na germadi sežgan bil. Urniši kakor ajdje so judje berž po izrečenim obsojenji derv nanegli. Ali oginj se ga ni prijel, ampak je obok nad njim napravil, toraj je pristopil rabelj, ga z mečem prebodel, in tekoča kri sv. mučenca je oginj pogasila.

20.) Mala Azija, apostoljski vikariat, ki ga Smirnejski veliki škof oskerbuje. Prav za prav je to le mision, ki ima sem in tje nekatere po mestih naseljene vernike. O minljivost vsiga pozemeljskiga! Kam so došle mesta Kalecedon, Efez, Sardes, Nikomedia, Nicca in druge nekdanj tako sloveče v prvih časih kersanstva, ki so bile v ti veliki dezeli? Zdaj so revne turske gnezda, komaj sledovi njih nekdanje lepote se še dobijo.

21.) Trapezunt (Trebisonde), nova apostoljska prefektura ob bregovih črniga morja, kjer se zavoljo kupčije čezdalje več Latincev naseljuje. Za nje je od l. 1852 apostoljski prefekt Filip da Bologna in 2 misionarja. Trapezunt je bil od leta 1204 sedež lastniga cesarstva, in cesarji komnenske hiše so v tem mestu veliko zalih cerkva postavili; ali leta 1461 je grozovitni sultan Mahomed II. ti deržavi konec storil. Cesar David je bil s svojo rodovino v Adrianopelj odpeljan; nekteri udje cesarske hiše so se poturčili, de bi se sultanu bolj perkipili. Ali Mahomed drugi ne gleda ne na obljubo jim življenje pustiti, ne na zatajbo kersanske vere. Poklal je vso cesarsko hišo, prvo te, ki so bili kristjani ostali, potlej tudi uce, ki so se bili poturčili.

22.) Babilon, velika škofija: njen sedež je v Bagdadu; Karmelitarji, Dominikanarji, Kapucinarji in Lazaristi so dušni pastirji latinskih vernikov, ki so po Mesopotamii, Armenii, po Kurdistanu, po mestih Diarbekiru, Mosulu, Taurisu (že v Perzii) in družih raztreseni. Njih število ni prav znano. Ravno tako tudi ne apostoljskiga vikariata 23.) v Alepu, kateri vso Sirijo in Fenicijo obsega. —

24.) Jeruzalem, velika škofija in patriarhat. Število vsih latinskih katoličanov v Palestini je okoli 12.000; njih 880 je v Jeruzalemu, 1967 v Betlehemu, 620 v Nacaretu itd. Samostanov

franciškanskih po Palestini, Sirii in po Egiptu (že v Afriki) je 22. —

Akoravno so Jeruzalem in drugi kraji Palestine, kjer so se godile skrivnosti kersanske vere, od veliko popotnikov natanko popisani, podamo vendar tukaj kratek ogled.

Jeruzalem, od kristjanov in judov tako imenovan, Turki mu pravijo Soliman in Kudsi — Serif, Arabci Khoddes t. j. svetišče, nima današnji dan nič lepiga in imenitnega. Ljudi prebiva v njem okoli 20.000, katerih večina so mahomedanci, drugi Greki, Kopti, Judje, oménjeni katoličani itd. Ulice ozke, sem in tje sterme. Mesto je okoli 12 ur od morja proč, na treh gričih, Sionu, Morii in Akri; poznej so se štiri manjši griči, Golgota, Beceta, Ofel in Gihon prisli v obsego mesta, ktera je zdaj dobro uro velika. Na izhodni strani je dolina Cedron, unkray nje je Oljska gora, in na južni strani dolina Gihon. Potoka Cedron in Gihon, ki sta imela nekdaž veliko vode, in polnila jezero Siloe, sta zdaj se po zimi suha. Po besedah preroka Ezechiela (5, 5.) je Jeruzalem v sredi stariga sveta. Greki imajo tukaj 12 samostanov. Katoliški samostan franciskanov je v severno-zahodnim kotu mesta in zraven cerkev Božjiga groba nar važniši Božja pot kristjanov. Drugi samostan ali prav reči, le hišo za popotnike imajo katoličani pri kapeli Bičanja. Cerkev Božjiga groba vživajo zraven katoličanov tudi oceppljeni Greki in druge kersanske odpadniške ločine. Ali ključee do nje hranijo 4 turški santoni! de noben kristjan brez plačila vanjo ne pride. Za vsako odperanje cerkvenih vrat se mora plačati tem nevernim vratarjem 2 piastra in 10 para za četertinko ure; kdor se mudi več časa v cerkvi, mora tem vratarjem še kave dati ali jim jo pa plačati. Ako so vrata 5—6 ur odperte, se mora clo 30—36 piastrov dati nevernim ključarjem, ki pri vratih sedé tobak puhajo! — Samostan Božjiga groba, pravi O. Jožef Maček, ni nič boljši kakor kaksna ječa, kjer Turki hudodelnike zapirajo. Še zméraj so verh njega turški hlevi in v cerkev se izteka vsa nesnaga! Koliko smrada in nezdraviga zraka morajo tako čuvaji Božjiga groba t. j. franciskani in romarji, ki pri njih prenočujejo, prestat, si je lahko misliti. Zato umerje toliko minihov, akoravno so le po 3—7 let v Jeruzalemu in se potlej nazaj v svoje evropejske samostane vernejo. Komu se ne bo milo zdelo slišati, de se današnji dan Turki tako delajo z nar svetejšimi kraji kersanstva, ko vender kersanske vlade toliko stroškov imajo, de bi se celota turške deržave ohranila, ktera se je leta 1840 pod napadam Mehemed-Alita razrušiti hotla, in bi jo enaka osoda zdaj od Rusov doleteti utegnila, ako bi je kersanske vlade ne podpirale! — V. Sežun.

Kako neki neznabog Kristusu posodi, in kako posojeno z velikimi obrestmi nazaj dobi.

Bila je v mestu Nizibi kersanska žena, ki je imela moža neznaboga; oba sta bila priprosta in precej ubožna, zakaj vse njuno premoženje je bilo petdeset srebernikov, ktere je hotel mož razposoditi, de bi jima kaj hasnili, in bi jih sečasama ne potratila. Tu pa pravi pobožna žena: Ako meniš svoj denar zaobrestiti, ga hočeva Bogu kristjanov posoditi. Mož jo vpraša, kje de je ta Bog; ona pa mu odgovori: Čakaj, ti bom precej pokazala;

in če njemu posodiš, ti bo gotovo obilne obresti plačeval in znesek dvakrat povernil. In mož ji verjame ter pelje ga v katoliško cerkev. Cerkev pa je imela petere vrata, in pri vsacih je bilo mnogo beračev. Tu pravi žena: Če svoj denar med te uboge kristjane razdeliš, ga bo Bog kot gotovino sprejel, zakaj vsi ti ubogi so mu kakor bratje in sestre. Mož ji zaupa, razdeli denar in vesel se verne z ženo domu.

Čez nekoliko časa pa jima začne pomanjkovati. Zatoraj pravi mož svoji ženi: Kako tedaj, ali ne bo Bog kristjanov nič obresti nama dal: glej pomanjkanje terpiva? Žena mu zaupljivo odgovori: Gotovo bo nama pomagal, le pojdi tje, kjer si denar razdelil; resnično ne boš prazen nazaj prišel. S tako nado gre mož k cerkvi, se sprehaja skozi vse vrata, in tudi po cerkvi; ali nikjer nobeniga ni, razun beračev, in tudi nobeden mu ničesar ne ponudi. Premišljeva, kteriga hoče prositi, ugleda na tleh srebernik, kteriga pobere, in vernivši se domu reče ženi: Lej, draga, bil sim v cerkvi, ali Boga kristjanov nikjer nisim vidil, tudi mi ni nihče ponujal, vender sim pa ondi, kjer sim svoj denar razdelil, tale srebernik najdel. Pobožna žena mu pa odgovori: Verjemi mi, de je Bog kristjanov ta srebernik nevidama na tla položil, zakaj on s svojo nevidno mogočnostjo vesoljni svet vlada. Pojdi toraj, kupi nama jesti, in terdno zaupaj, de bo Bog tudi v prihodnje za naju skerbil. Gre toraj mož, kupi vina, kruha in eno ribo, ter nakupljeno domu prinese. Ona vzame ribo, in ko jo prereže, najde v njenih črevesih svitel kamen, čigar lepoti se neznano čudi, čeravno ne ve, kakošen kamen de je. In pokaže ga svojimu možu, ter reče: Glej ta kamen sim v ribi dobila! Tudi on se raduje nad njegovo lepoto, vrednosti njegove pa tudi ne pozna. —

Po jedi pravi svoji ženi: Daj mi kamen, ga nesem na prodaj, morde dobim kaka dva srebernika zanj. In vzame kamen in gre k nekimu menjavcu, kteri je take reči prodajal in kupoval. Ali bil je že zaperl svojo štacuno, ker je že skoraj tama bila. Vender pa ga nagovori ter reče: „Ali bi ne hotel ti tega kamna kupiti?“ Kupec ogleduje kamen in precej vpraša: Koliko hočeš zanj? Priprosti mož pa mu reče: Daj mi zanj, kolikor meniš, de bi bil vreden! Uni pa reče: Pet srebernikov. Mož vesel odgovori: Kaj toliko mi hočeš dati! misli namreč, de je kamen komaj dva vreden. Kupec pa meni, de se možu premalo zdi, mu ponudi deset srebernikov, in ker mož le molči, mu ponudi kupec dvajset, trideset in na zadnje tri sto srebernikov, ktere mu tudi gotovo odšteje. Mož pa vesel hiti z denarjem domu. Ko ga žena tako veseliga vidi, ga precej vpraša: Koliko si zanj dobil? Tudi ona namreč misli, de je za kaj maliga kamen spečal. In tu ji nasteje mož gotovih tri sto srebernikov, ter reče: Glej, to vse sim zanj dobil. Pobožna žena pa se kar začne čuditi neskončni dobrotljivosti Božji, ter pravi: Ali vidiš, kolikanj dobrotljiv je Bog kristjanov, in kako obilno povračuje! Tedaj spoznaj in poterdi, de ni družiga Boga, ne v nebesih ne na zemlji, razun njega samiga. Mož pa čudeža ne more tajiti, zatoraj začne praviga Boga spoznavati in ga častiti in moliti. In tako se popolnoma k kersanski veri spreoberne, prejme sv. kerst, ter hvali Gospoda Jezusa Kristusa, neprenehama. —

Vi premožniki, kterim je nebeški Oče bogastva podelil, ne zakopavajte in ne zaklepajte ga po železnih hramih. Glej, bogatin! tvoj bližnji silo po-

manjkanja terpi, lice mu stradeža upada, oko lakote gasne, usmili se ga, pomagaj mu!

Ogled po Slovenskim.

V Zagrebu je iz Gajeve tiskarnice na svitlo prišel „Katolički koledar za godinu 1855“. Ta koledar, ki ga je častiti gospod Vilhelm Švelac, duhoven Zagrebaške viši škofije, v ilirskim jeziku spisal, ima v obsegu: Koledarski razbroj. Umirenje. Kratki životopis svetih (veljača). Obenutje Hervatah kerstjanskoj veri. Hervatsko junačstvo pri Malborghettu i na Predilu. Krasota raja. Ivan kerstitelj, zaštitnik Slavonie. Deset zapovedih božjih u pripovedkah. O otrovnom bilju. Kako se može osloboditi čovek, koj je gromom udaren? Izlečenje kapljom udarena čoveka. Milnar i mlatici. Priporočuje se ta koledar vsem, ki imajo veselje do iliršine. Dobiva se v Blaznikovi tiskarnici po 20 kr.

Iz Teržiča. — c. Žalostno so 15. t. m. zjutraj po zorni sveti maši mertvaški zvonovi zapeli ter s svojim milim glasom tukajšnjim prebivavcem prezgodejo smert njih občnospoštovaniga in ljubljeniga rojaka visokočastitiga gospoda korarja Dr. Janeza Polca oznanili, ki so po dolgim bolchanjiv Ljubljani 13. t. m. v osmini praznika čistiga spočetja Marije Device, ktere posebno uneti častivee so ranjki bili, v Gospodu zaspali. Ta nepričakovana žalostna novica je Teržičanam, ki so ranjkiga gospoda zavolj njih učenosti in imenitne službe visoko spoštovali in zavolj njih ljubeznjiviga obnašanja in blagiga serca prišerčno ljubili, globoko v serce segla, in marsktera solzica mile žalosti nad toliko zgubo je bila prelita. 20. t. m. smo v tukajšni farni cerkvi duhovno molitve (velike bilje) po ranjkim imeli, per kterih se je veliko ljudi vseh stanov znajdlo, nepozabljivimu gospodu zadnjo čast in ljubezen skazati ter njihovo dušo v goreči molitvi Božji milosti priporočiti. Naj v miru počivajo in večna luč naj jim sveti!

Pri Stari cerkvi (Mitterdorf) so imeli 19. dan t. m. bilje in mašo po ranjkim gospodu korarja Dr. Janezu Polcu, ki so bili lani spomladi tam vogelni kamen za novo cerkev blagoslovili in postavili, letos pa dodelano cerkev 15. kozoperaka blagoslovili. Devet duhovnov je bilo vkup prišlo in gospod fajmonster J. Steurer, ranjkiga gospoda součenec, so černo mašo peli.

Iz Krašnje. V—l. 15. decembra se je nekaj v Ljubljani godilo, kar se, kar našo škofijo zadeva, ne prigodi vsako stoletje. Obhajali so namreč naš milostivi škof in knez Antoni Alojzi spomin tistiga dneva, v kterim so pred 50 leti v Ljubljani v mašnika posvečeni bili. Ginljivo je bilo brati, de so v ravno tisti kapeli, v kteri so leta 1804 zakrament svetiga mašnikoviga posvečevanja prejeli, omenjeni dan sveto mašo brali pa mladiga gospoda v mašnika posvetili, in tako tisti dan in na tistim mestu zdaj ko viši pastir sveti zakrament podelili, kateriga so pred 50 leti sami prejeli. Pač ginljiva, spomina vredna prigodba, katera je nas zavoljo praznovanja z njo sklenjeniga le še toliko bolj ginila, ker smo iz nje in z njo združeniga obhajanja z veseljem razvidili, de Ljubljančanje z našim verlim deželnim poglavarjem zasluže milostiviga kneza spoznavši v Njem svojiga Višiga pastirja časte, ki je postavljen nastopnik apostelnov, ko veliki mašnik cerkve Ljubljanske, vladajoč je že več ko 30 let. Mil in lep je bil tudi ogovor, s katerim je visoko in blagorojeni predstojnik naše drage in lepe Krajske dežele prevzvišeniga kneza v imenu vse Kraje pozdravil; ginljivo je moglo biti, viditi milostiviga škofa v nedeljo potem v stolni cerkvi peti veliko mašo, in birmati za-

murčika, černiga sina pekoče Afrike; pa tudi s ponosom je gotovo vsaki katoličan zaslišal, kako de tudi cesar na svojim visokim prestolu našiga škofa častije. — Kakor je pa Ljubljana petdesetletno mašništvo našiga milostiviga škofa in kneza s serčnim veseljem obhajala, tako pa tudi dežela v tem zaostala ni. To kaže in spričuje zraven drugih tudi Moravški dekanat, ker tudi tukaj kakor v Ljubljani je omenjeni dragomili spomin obhajan bil. Sicer nismo mogli prečastitiga kneza osebno in ustmeno pozdraviti; pa kar se je v vseh tukajšnjih farnih cerkvah godilo, ima tudi veliko ceno, veliko vrednost. In to kaj je bilo? Bilo je prej to nedeljo s prižnice v vseh cerkvah oznanjeno, de bodo naš prečastiti in milostivi škof in knez prihodno nedeljo drugo novo mašo peli, ker bo ravno v petek, to je, 15. decembra 50 let preteklo, kar so bili v Ljubljani v mašnika posvečeni. Oznanjena je bila potem na omenjeno nedeljo slovesna služba Božja, in ljudstvo opomenjeno, de naj se v molitvi spominja svojiga škofa in dušniga višiga pastirja. Ko je pa nedelja prišla, je obhajana bila peta sveta maša pri polnih cerkvah z izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom in z dvema žegnama. Po dokončani sveti daritvi so molili molitev „za škofa“ in po molitvi pet očenašev in pet česenasimarij za blagor in srečo prečastitiga škofa in kneza; potem je bila zahvalna pesem peta, in za njo vsa slovesnost z zadnjim žegnam sklenjena ter končana. V persih pa se je serčna želja obudila, de bi naš prevzvišeni, milostivi škof in knez še dolgo dolgo nad nami očetovsko čuli ko ud škofstva, katero je 24. novembra tekočiga leta v Rimu v Vatikan-kim poslopji v tolažbo cerkve, v pokrepanje vernih, in v večno slavo katoliške edinosti svojo podveržnost do Rimskega prestola toliko ginljivo in prelepo naznanilo in v svojih obilnostevilnih udih, zbranih od vseh krajev sveta, kar z enim glasom sv. Očeta ko namestnika Jezusoviga spoznavši zaklicalo rekoč: Petre! doce nos; confirma fratres tuos — Peter! uči nas; poterdi brate svoje.

Iz Gorenjskiga. Besede vikšiga poglavarja katoliške cerkve na zemlji, ki so jih spregovorili 1. Aug. t. l. vesoljnemu kersčanskimu svetu: „naj bi se god čistiga spočetja preblazene Device in Božje Porodnice Marije letos, po vseh cerkvah z vso mogočo slovesnostjo obhajal“, so se odmevale tudi med našimi hribi. Gotovo pa se je tudi povsod s toliko večji slusljivostjo želja vikšiga cerkveniga poglavarja doversila, ker so prav resnične besede, ki jih je v 48. listu „Danice“ slavnoznani gospod Hicinger spregovoril, de med priprostim katoliškim ljudstvom se celo pohujšanje nad tem budi, ko se le opomni, de se nekteri prederzujejo, nad čistim spočetjem preblazene Device Marije dvomiti, ali celo krivo govoriti. Brez dvombe bomo tedaj brali v Danici, kako slovesno so v raznih krajih praznik prečistiga spočetja Marije praznovali; tudi jest hočem ob kratkim nekoliko povedati, kako veselo smo ga pri nas v Železnikah obhajali. —

Že v 51. listu lanske Danice sim omenil, de nam je pred letmi naš slavni domorodni umetnik, gospod M. Langus izverstnolepo podoba Marije čistiga spočetja zmalal, ktera se vsako leto v adventnim času lepo ozaljšana na veliki oltar postavlja. Letos pa se je za okinčanje omenjene podobe Marije in za slovesno praznovanje dne njeniga čistiga spočetja posebno poskerbelo, in desiravno so silno hudi časi, so vender naši pobožni farani s posebnim veseljem vsak po svoji moči z denarnimi doneski pripomogli za večji poslavljenje tega dneva. Smem reči, de, odkar naša cerkev stoji, ni bila še nikdar v tolikim blišu, ko omenjeni dan. K obilnemu razsvitljenju, ki že tako našo cerkev posebno v adventnim času olikuje, je bilo naročeno še iz Ljubljane 100 lučic.

kakoršno po mestih pri očitih razvilitjenih rabijo, ktero so bile v raznih podobah po velikim altarji razpostavljene.

Nad lepo podobo Marije je bila postavljena nova, nalaš v to napravljena krona, na straneh so bile pripeto bele ogrinjala, na katerih so se lošaste zvezdice od obilne svetlobe prijetno blisketale; v podnožji so je našli podolgasti obod z napisom „Češena Marija“, po verhu tajstiga pak je bila postavljena dolga versta sveč. K dozdanjim trem lustram pred velikim altarjem sta bila prikupljena še dva nova; neka blaga dobrotnica pak, od katere hiše je letos naša farna cerkev kaj lep, znamenit dar prejela, je dala na lastno stroške k postajam sv. križeviga pota (razun eniga, kjer biti ne morejo, k vaim) po dva pozlačena svečnika narediti, verh tega tudi lampo pred velikim altarjem na novo posreberiti. Tako ozaljšana tedaj je obhajala naša cerkev praznik prečistiga spočetja Marije. Ljudi je bilo posebno k zorni maši toliko skupaj privrelo, da se je vse terlo, bili so pa tudi kakor vsi zamaknjeni od tolike lepote in blišavo (še čez 200 lučic je blisketalo Marii v počenjenju in slavo) kakor tudi do solza ginjeni od resnično izverstniga ogovora, s katerim so čast. gosp. kaplan Jan. Zorc dokazovali uzroke in vire, ki nam neomadežvano spočetje kraljice nebes in zemlje v nar. jasnejši resnici pred oči stavijo. — Mogočno gromenje možnarjev je pri obedveh dopoldanskih in tudi pri popoldanski službi obilno naznanovalo bližnji in daljni okolici visoki pomen praznika, ki bo za katoličane, kakor se nadjati smemo, nepozabljiv. — Tako smo tedaj obhajali pri nas praznik prečistiga spočetja Marije Device; naj bi bilo to v nje večji češenje! —

J. Levičnik.

Sveti večer.

Sam.

Na nebu prelepo noč se zari,
Gotovo se zarja takó ne svitli! —

Vsi.

O zarja nebeska
Prečudna nam sije,
Nebeske sladkosti
Na srce nam lije!

Sam.

Kje vendar tak lepo, veselo pojo?
Gotovo to petje na zemlji ne bo!

Vsi.

Na nebu duhovi
Tak lepo pojejo,
Bogu v visokosti
Zdaj slavo dajejo.

Sam.

Povejte, kaj vendar pomeni vse to,
Zakaj veseluje zdaj celo nebo?

Vsi.

Noč se obljuba
Presveta spolnuje,
Mesija na zemljo
Se nam ponižuje.

Sam.

O sreča nezmerna za nas je ljudi,
Tak srečne ni bilo nikol' se noči

Vsi.

O ease presrečne
Smo mi doživeli,
Kar davno zeleli,
O zdaj smo prejeli! —

Sam.

Povejte, kje Dete presveto leži,
Oj Dete nebesko, Mesija ljudi?!

Vsi.

To Dete presveto
Neskončno česeno
Je v revnihu hlevcu
Ponižno rojeno.

Sam.

O čudna ponižnost Zveličarjeva,
On Stvarnik, neskončni se v hlevce poda!

Vsi.

Pastirčki revni
Zdaj k njemu hitijo,
V nedolžnosti svoji
Ga lepo častijo.

Sam.

Hitimo, tecimo zdaj k njemu tud mi,
Pri njemu se milost naj večji dobi!

Vsi.

Le pojmo vsi k njemu,
Ga serčno častimo,
In svoje nadloge
Mu zdaj potožimo.

Sam.

O Dete nebesko, ozri se na nas,
In milo nas vodi v življenji ves čas!

Vsi.

Daj lepo živeti,
Te zvesto ljubiti,
In enkrat po smerti
V nebesa nam priti! — A. Praprotnik.

Povabilo na naročilo svetinje Marije Device brez madeža spočete.

J. A. Schlosser, obertnik v Augsburgu, je po nasvetovanji viši duhovske gosposke sklenil v veselji spomin cerkveniga shoda v Rimu za poterjenje resnice, da je Marija Devica brez madeža spočeta, svetinjo napraviti, ki bo na eni strani podobo Marije brez madeža spočete kazala, na eni pa podobo svetiga očeta Pija IX. Sreberna svetinja bo veljala 8 gold.; bronasta s tokam vred 3 gold., brez toka 2 gold. 24 kraje.; iz britanske kovine s tokam vred 40 kraje., brez toka 30 kraje., v lepih steklenih obodih za staniško lepotijo pa 50 kr. — Ako je kdo pri volji imenovano svetinjo to ali une verste omisliti si, naj blagovoli to vredništvu Danice kmalo naznaniti.

Prošnja.

Če ima kdo zmed prijateljev ranjega gospoda korarja Dr. Janeza Polca kakane njih bukre, ga prosim, da naj jih prej ko je mogoče meni nazaj pošlje.

Dr. Leon. Klofutar,
učenik bogoslovstva.

Premembe duhovšine.

V Goriski viši škofiji. Gospod Jakob Trost, kaplan v St. Danielu, je djan v stan pokoja. Na njegovo mesto pride gosp. Janez Sue, dosadajni kooperator v Komni. Gospod Krolot, kaplan pri sv. Ignacii v Gorici, je imenovan fajmošter v slovenskim St. Lovrencu (ali v Njevli).

V Sekovski škofiji. Prestavljeni so gosp. kaplani: Jožef Zwicker v Grafendorf, Stefan Durlacher k sv. Katarini, Mihael Herzog v Anger, Ignaci Wimmer v Baernegg, Florijan Schaeffer v Oberwoelz.